

Sygn. akt II Ca 664/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2015r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Jerzy Dydo

Sędziowie: SO Barbara Nowicka

SO Agnieszka Terpiłowska

Protokolant Alicja Marciniak

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2015r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z wniosku **Gminy N.**

przy udziale **D. W., K. W., A. G. (1), A. G. (1), A. G. (2) i P. S.**

o rozgraniczenie nieruchomości

na skutek apelacji uczestników postępowania D. W. i K. W.

od postanowienia Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 13 kwietnia 2015r. , sygn. akt I Ns 581/13

postanawia:

oddalić apelację.

(...)

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 lipca 2012r Wójt Gminy N. umorzył postępowanie rozgraniczeniowe pomiędzy nieruchomością oznaczoną jako działka ewidencyjna nr (...) w obrębie B., stanowiącą własność Gminy N. (KW nr (...)) a nieruchomościami działką nr (...) (KW (...)) obręb B. stanowiącą własność B. S., działką nr (...) (KW (...)) obręb B., stanowiącą własność K. i D. W., działką nr (...) (KW nr (...)) obręb B., stanowiącą własność A. i T. G. (1), działką nr (...) (KW (...)) obręb B., stanowiącą własność K. i D. W. i działką nr (...) (KW nr (...)) obręb B., stanowiącą własność A. G. (2) i B. S. oraz przekazał sprawę z urzędu do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kłodzku.

W uzasadnieniu decyzji wskazano, że postępowanie w sprawie rozgraniczenia w/w nieruchomości zostało wszczęte na podstawie postanowienia Wójta Gminy N. z dnia 13 czerwca 2012r. Do czynności ustalenia przebiegu granic upoważniony został geodeta H. S. i w wyniku przeprowadzonego przez geodetę postępowania nie doszło do zawarcia ugody pomiędzy właścicielami nieruchomości. Geodeta dokonał tymczasowego utrwalenia punktów granicznych według ostatniego stanu spokojnego posiadania, dokumentów wskazań stron, oznaczył je na szkicu granicznym oraz sporządził opinię, w której zaproponował przebieg granicy.

Pismem z dnia 12.04.2013r Gmina N. przekazała Sądowi Rejonowemu w Kłodzku do rozpatrzenia sprawę sporu granicznego pomiędzy działką nr (...) a nieruchomościami – działkami nr (...).

W odpowiedzi na wniosek uczestnicy K. W. i D. W. wniesli o oddalenie wniosku w całości dotyczącego rozgraniczenia ich działek nr (...) z nieistniejącą drogą gminną nr (...) podnosząc, że grunt o numerze (...) jest drogą wewnętrzną, wchodzi w skład działki uczestników nr (...) i stanowi ich własność.

Pozostali uczestnicy nie kwestionowali ustalenia przebiegu granic dokonanego w toku postępowania przeprowadzonego przez geodetę H. S., przyjmując granice ustalone na szkicu granicznym dołączonym do protokołu granicznego z 29 czerwca 2012r.

Sąd pierwszej instancji ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 czerwca 2012r Wójt Gminy N. wszczął postępowanie rozgraniczeniowe pomiędzy nieruchomością oznaczoną jako działka nr (...) obręb B., stanowiącą własność Gminy N. a nieruchomościami – działką nr (...) , stanowiącą własność B. S., działką nr (...), stanowiącą własność K. i D. W., działką nr (...), stanowiącą własność A. i T. G. (1), działką nr (...) stanowiącą własność K. i D. W. i działką nr (...), stanowiącą własność A. G. (2) i B. S.. Do przeprowadzenia czynności związanych z ustaleniem przebiegu granic został upoważniony geodeta H. S.. W dniu 29 czerwca 2012r sporządzono protokół graniczny wraz z szkicem granicznym przebiegu granic. W dniu 6 lipca 2012r geodeta H. S. sporządziła opinię w sprawie rozgraniczenia nieruchomości – działki nr (...) położonej w obrębie B.. Zastrzeżenia do przebiegu granicy zgłosili D. i K. W., nie przyjmując granic, oraz oznaczając na szkicu granicznym własny przebieg granicy. Decyzją z dnia 17 lipca 2012r Wójt Gminy N. wszczął postępowanie rozgraniczeniowe z uwagi, iż nie doszło do zawarcia ugody pomiędzy właścicielami nieruchomości i brak podstaw do wydania decyzji o rozgraniczeniu nieruchomości.

Uczestnicy A. i T. G. (1) są współwłaścicielami nieruchomości, położonej w B., obejmującej min. działkę nr (...) . Uczestnik A. G. (2) jest właścicielem nieruchomości bez zabudowań położonej w B., obejmującej działkę nr (...). Uczestniczka P. S. jest właścicielem nieruchomości położonej w B. obejmującej nr (...). Wnioskodawca Gmina N. jest właścicielem nieruchomości położonych w B. obejmującej min. działkę nr (...), stanowiącą drogę gminną o powierzchni 0,14 ha. Uczestnicy K. W. i D. W. są współwłaścicielami nieruchomości położonej w B. obejmującej działki nr (...). W przedmiotowej nieruchomości uczestnicy zamieszkują od 1990 roku zaś aktem notarialnym z dnia 16.04.1997r nabyli nieruchomość od S. i M. M.. W tym czasie pomiędzy działkami nr (...) przebiegała droga polna, ubita a później utwardzona, w miejscu w którym przebiega obecnie. Droga wykorzystywana była i jest do przechodu i przejazdu samochodów. Uczestnicy T. G. (1), A. G. (1), A. G. (2) i P. S. nie kwestionowali ustalenia przebiegu granic działki nr (...) w postępowaniu rozgraniczeniowym. Między działkami nr (...) uczestników K. i D. W. przebiegała wytyczona w terenie droga, w miejscu gdzie jest obecnie, następnie utwardzona przez wnioskodawcę. Droga wykorzystywana była do przechodu i przejazdu samochodów.

Ustalenie przebiegu granicy działki nr (...) – droga gminna wewnętrzna, stanowiąca własność Gminy N., z nieruchomościami uczestników postępowania winno nastąpić w oparciu o stan prawny zaś granicę prawną w/w działki stanowi linia koloru czerwonego, oznaczona na mapie stanowiącej integralną część opinii biegłego sądowego z zakresu geodezji Z. P., łącząca punkty graniczne (...) o współrzędnych oznaczonych w opinii.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd pierwszej instancji wskazał, iż zgodnie z przepisem art. 153 k.c. jeżeli granice gruntów stały się sporne, a stanu prawnego nie można stwierdzić, ustala się granice według ostatniego spokojnego stanu posiadania a gdyby również takiego stanu nie można było stwierdzić Sąd ustala granice z uwzględnieniem wszelkich okoliczności. Zatem, w postępowaniu sądowym rozgraniczenie następuje na podstawie jednego z w/w kryteriów z przepisu art.153 k.c. a są to stan prawny, ostatni spokojny stan posiadania oraz wszelkie okoliczności. Kryteria te mają zastosowanie w kolejności co oznacza, że następne kryterium bierze się pod uwagę dopiero wówczas, gdy poprzednie nie dało dostatecznych podstaw do rozgraniczenia zaś kryteria te wyłączają się wzajemnie. Przez rozgraniczenie rozumie się określenie, jak na gruncie przebiega linia graniczna i jak mogą, być rozmieszczone punkty

graniczne umożliwiające wytyczenie tej linii zaś przedmiotem roszczenia o rozgraniczenie są granice w terenie czyli na gruncie a nie na mapie. Niedopuszczalne jest również dokonanie rozgraniczenia w oparciu o względy celowości a z pominięciem stanu prawnego przedmiotu rozgraniczenia (vide: postanowienie SN z 22.04.1974r III CRN 41/74).

Sąd pierwszej instancji wskazał, iż w pierwszym rzędzie postępowanie rozgraniczeniowe prowadzi się w trybie administracyjnym według zasad określonych w przepisach ustawy z dnia 17 maja 1989r – Prawo geodezyjne i kartograficzne (tekst jednolity: Dz. U. 2005r 240. 2027 ze zm.) oraz w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 14.04.1999r w sprawie rozgraniczenia nieruchomości (Dz. U. 45. 453). Dopiero w razie braku zawarcia ugody pomiędzy właścicielami nieruchomości i braku decyzji organ administracyjny przekazuje sprawę do Sądu - jak to miało miejsce w przedmiotowej sprawie, gdyż uczestnik K. W. zakwestionował przebieg granicy działek.

Zgromadzony w niniejszym postępowaniu materiał dowodowy pozwolił Sądowi pierwszej instancji na ustalenie przebiegu granicy pomiędzy działką nr (...) a działkami uczestników postępowania nr (...)w oparciu o pierwsze kryterium tj. stan prawny nieruchomości. Ocena tego stanu prawnego jak i dokonanie rozgraniczenia poprzez stworzenie nowego stanu prawnego przebiegu spornej granicy dzielącej sąsiednie nieruchomości wymagało wiadomości specjalnych z zakresu geodezji a co za tym idzie, na podstawie art. 278 § 1 k.p.c. należało dopuścić dowód z opinii biegłego geodety. Sąd pierwszej instancji w całej rozciągłości podzielił stanowisko biegłego sądowego z zakresu geodezji Z. P. wyrażone w opinii z dnia 4 października 2014r. zarówno co do przyjętego za podstawę ustalenia przebiegu granicy kryterium rozgraniczenia jak i co do sposobu wytyczenia w terenie tej granicy. Biegły szczegółowo uzasadnił, na jakich dokumentach oparł swoje wnioski, wyjaśnił charakter poszczególnych dokumentów i map geodezyjnych oraz ich walor i moc wiążącą w postępowaniu rozgraniczeniowym, opierając się nie tylko na wymienionych w opinii dokumentach ale również na zdjęciach lotniczych i własnych pomiarach w terenie. Opinia biegłego, zdaniem Sądu pierwszej instancji jest wnikliwa, rzeczowa, odwołująca się do zgromadzonej dokumentacji w tym geodezyjnej, sporządzona w sposób fachowy i rzetelny. Sąd pierwszej instancji dokonując ustaleń w oparciu o opinię biegłego Z. P. nie znalazł żadnych podstaw by zdezawuować jej rzetelność i prawidłowość zaś podkreślić należy, iż biegły bardzo szczegółowo przeanalizował posiadane i istotne dla ustaleń dokumenty, dokonał szczegółowych oględzin nieruchomości, oznaczył i opisał wszystkie istotne istniejące w terenie znaki.

Zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego stan prawny w rozumieniu art. 153 k.c., który jest podstawą ustalenia spornej granicy, kształtują wszystkie zdarzenia prawne takie jak czynności prawne, decyzje administracyjne, orzeczenia sądowe, itp. Zgodne zaś ze wskazanym wyżej rozporządzeniem z dnia 14.04.1999r. w sprawie rozgraniczenia nieruchomości podstawę ustalenia przebiegu granic nieruchomości stanowią dokumenty stwierdzające stan prawny nieruchomości oraz określające położenie punktów granicznych i przebieg granic nieruchomości (§3). Do dokumentów stwierdzających stan prawny nieruchomości zaliczyć należy odpisy z ksiąg wieczystych lub odpisy dokumentów znajdujących się w zbiorze dokumentów, wypisy aktów notarialnych, prawomocne orzeczenia sądu i ugody sądowe oraz ostateczne decyzje administracyjne (§4), natomiast dokumentami stanowiącymi podstawę ustalenia granic nieruchomości, określające położenie punktów granicznych są dokumenty geodezyjne takie jak szkice graniczne, protokoły graniczne, akty ugody, szkice wyznaczenia granic działek oraz inne dokumenty pomiarowe, obliczeniowe i opisowe, pozwalające na ustalenie przebiegu granic (§5). Z akt sprawy wynika, że biegły oparł się na dokumentach znajdujących się w państwowym zasobie geodezyjnym i kartograficznym, które spełniały wszystkie wymogi określone w/w rozporządzeniem z dnia 14.04.1999r i w tej sytuacji Sąd pierwszej instancji przyjął, iż granice pomiędzy działką wnioskodawcy o numerze (...) a pozostałymi działkami uczestników o numerach (...) należało ustalić, w świetle treści art. 153 k.c., na podstawie pierwszego kryterium a mianowicie stanu prawnego, któremu ustawodawca przypisał znaczenie decydujące przy rozgraniczeniu nieruchomości.

Prawidłowości i rzetelności opinii biegłego w ocenie Sądu pierwszej instancji nie podważyli uczestnicy K. i D. W., którzy jedynie opierają się na własnym subiektywnym przekonaniu co do przebiegu spornej granicy, wbrew dokumentom – w tym treści księgi wieczystej nr (...) – kwestionując istnienie działki nr (...) oraz by jej właścicielem

była Gmina N. zaś biegły Z. P. w opinii uzupełniającej (k-590 akt sprawy) szczegółowo ustosunkował się do zarzutów uczestnika K. W. i stanowisko biegłego w tym zakresie Sąd pierwszej instancji w pełni podzielił.

Sąd pierwszej instancji pominął wnioski dowodowe zawarte w piśmie procesowym K. i D. W. z dnia 20.03.2015r (k-647 akt) jako spóźnione i zgłoszone po upływie terminu oznaczonego uczestnikom w postanowieniu z dnia 7.10.2013r (k-253 akt) a nadto wskazać należy, iż wnioski te w żaden sposób nie mogły podważyć wiarygodności i rzetelności opinii biegłego sądowego oraz były bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i prawidłowego ustalenia granic nieruchomości wskazanych we wniosku.

Mając powyższe na uwadze, Sąd pierwszej instancji dokonał rozgraniczenia według aktualnego stanu prawnego ustalając przebieg granicy pomiędzy działkami stron według linii koloru czerwonego, oznaczonej w opinii biegłego sądowego Z. P. (k-430 akt), łączącej punkty (...)o wskazanych tam współrzędnych.

O kosztach postępowania Sąd pierwszej instancji orzekł na mocy art. 520 § 3 k.p.c. Niewątpliwym pozostawało dla Sądu pierwszej instancji, iż postępowanie w niniejszej sprawie wykazało jednoznacznie, iż interesy uczestników W. i wnioskodawcy były sprzeczne a skoro zarzuty i twierdzenia uczestników W. co do przebiegu spornej granicy były chybione i nie znalazły oparcia w przeprowadzonym postępowaniu dowodowym, zaś ich wnioski zostały oddalone, zachodziły przesłanki do zastosowania przepisu art. 520 § 3 k.p.c. tym bardziej, że rozstrzygnięcie w przedmiocie przebiegu granicy odpowiada granicom okazanym uczestnikom w toku administracyjnego postępowania rozgraniczeniowego. Na koszty zasądzone na rzecz wnioskodawcy w wysokości 2781,13 zł składa się kwota 200 zł – opłata sądowa od wniosku, 17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa, 2204,13 zł koszty biegłego i 360 zł kosztów zastępstwa - zgodne z § 7 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. nr 163 poz. 1349 ze zm.).

Apelację od postanowienia wnieśli uczestnicy postępowania K. W. i D. W. zaskarżając postanowienie w całości i zaskarżanemu postanowieniu zarzucili:

- a) obrazę przepisów postępowania która miała wpływ na treść wyroku a w szczególności art. 233 § 1 k.p.c. polegającą na nienależytej sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego z przesłuchania stron, jak również braku przeprowadzenia dalszych dowodów potwierdzających twierdzenia pozwanych dotyczących przebiegu spornej drogi;
- b) obrazę przepisów postępowania , która miała wpływ na treść wyroku a w szczególności art. 232 k.p.c. polegającą na uznaniu przez Sąd stanu prawnego nieruchomości na podstawie dokumentów (księgi wieczystej) działki założonej dopiero po 2000r.
- c) obrazę przepisów prawa materialnego która miała wpływ na treść wyroku a w szczególności art. 5 k.c. polegającą na poczynionych przez Sąd ustaleniach sprzecznych z faktami i zasadami współżycia społecznego pomimo zebranego w sprawie materiału z przesłuchania świadków i uczestników postępowania
- d) obrazę prawa procesowego a w szczególności art. 153 k.c. poprzez ustalenie przez Sąd stanu faktycznego na podstawie dokumentów stwierdzających stan prawny nieruchomości (które zostały zakwestionowane wyżej) nie zaś na podstawie ostatniego spokojnego stanu posiadania przedmiotowej nieruchomości

W oparciu o powyższe zarzuty apelujący wnieśli o uchylenie zaskarżonego postanowienia u przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Kłodzku do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja nie była zasadna.

Sąd pierwszej instancji prawidłowo dokonał ustaleń faktycznych w sprawie i Sąd Okręgowy te ustalenia przyjmuje w całości za własne.

Wskazane przez apelujących uczestników postępowania zarzuty zawarte w apelacji, odnoszące się do ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd pierwszej instancji, w zasadzie stanowią polemikę z ustaleniami faktycznymi dokonanymi przez Sąd pierwszej instancji i miały zmierzać do odmiennej oceny materiału dowodowego – zgodnie z twierdzeniami i zarzutami uczestników postępowania. Sąd Okręgowy ocenił, iż Sąd pierwszej instancji prawidłowo i nie naruszając reguł swobodnej oceny dowodów przewidzianych treścią art. 233 § 1 k.p.c. ustalił podstawy, na jakich powinno opierać się rozstrzygnięcie w sprawie. Wnioski jakie Sąd pierwszej instancji wyprowadza ze zgromadzonego materiału dowodowego są logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27.09.2002 r, II CKN 817/00, LEX nr 56906). Zarzuty, jakie podnieśli uczestnicy postępowania w apelacji nie pozwalają na odmienną od dokonanej przez Sąd pierwszej instancji ocenę materiału dowodowego. Apelacja nie zawiera bowiem argumentów, które pozwalałyby uznać, iż przy ocenie dowodów Sąd pierwszej instancji rażąco naruszył zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów i że naruszenie to miało wpływ na wynik sprawy (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14.01.2000 r. I CKN 1169/99, OSNC 2007 /7-8/1 39; 10.04.2000 r. V CKN 17/00, OSNC 2000/10/189).

Słusznie Sąd pierwszej instancji wskazał, iż w postępowaniu o rozgraniczenie należy w pierwszej kolejności ustalać stan prawny gruntów, które podlegają rozgraniczeniu (art. 153 k.c.). Powoływanie się zatem na stan ostatniego spokojnego posiadania przez apelujących nie mogło znaleźć uzasadnienia w sytuacji, gdy stan prawny gruntów pozwalał na ustalenie przebiegu granic (por. wyrok SN z 20.8.1973 r. III CRN 186/73, Legalis, post. SN z 14.11.2006 r., II CSK 206/06, Legalis).

Sąd pierwszej instancji wskazywał w tym zakresie na ustalenia poczynione przez biegłego na podstawie istniejących w różnych zbiorach dokumentach. W pierwszej kolejności należy wskazać, na nabycie przez Gminę spornej działki nr (...) na podstawie decyzji (...) z dnia 8.04.1991 r. wydanej na podstawie art. 18 ust 1 ustawy z dnia 10 maja 1990r. przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych (Dz.U. Nr 32, poz. 191). Działka następnie została podzielona na dwie działki o nr ewidencyjnych (...) z urzędu decyzją Wójta Gmina N. z dnia 9 grudnia 1999r. ze wskazaniem, iż podział dotyczy drogi. Ewidencja gruntów i budynków wskazuje na wydzielenie spornej działki i jej odrębność od nieruchomości uczestników postępowania i działek oznaczonych nr (...).

Należy zaznaczyć, iż zgodnie z treścią art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz.U. Nr 30, poz. 163, ze zm.) to ewidencja gruntów i budowli stanowi podstawę oznaczania nieruchomości w księgach wieczystych. Dane zawarte w dziale I – O księgi wieczystej zawierające oznaczenie nieruchomości na podstawie przepisu § 28 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 września 2001 r. w sprawie prowadzenia ksiąg wieczystych i zbiorów dokumentów (Dz.U. Nr 102, poz. 1122 ze zm.) wpisuje się w księdze wieczystej na podstawie wrysu z mapy ewidencyjnej oraz wypisu z rejestrów gruntów lub innego dokumentu sporządzonego na podstawie przepisów o ewidencji gruntów i budynków, chyba że odrębne przepisy stanowią inaczej. Domniemanie prawdziwości wpisanego prawa (art. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz.U. Nr 19, poz. 147 ze zm.) oraz rękojmia wiary publicznej ksiąg (art. 5 cyt. ustawy) nie obejmuje danych zawierających oznaczenie nieruchomości, które są odzwierciedleniem zapisów ewidencji gruntów i budynków. Zapisy te należy zaznaczyć, nie odnoszą się do stanu prawnego nieruchomości i wpisów dotyczących własności.

Dla niniejszej sprawy ma to takie znaczenie, iż wpisy ewidencji gruntów i budowli zawierające stosowne wpisy odnoszące się do spornych działek i ich położenia, jak i pozostałe dokumenty, które stanowiły podstawę wpisów w ewidencji takich jak mapy, stanowią źródło pierwotne, jeśli chodzi o ustalenie stanu ewidencji gruntów w spornym zakresie. Biegły w tym zakresie wskazywał na istnienie map, na których odnotowano wyodrębnioną sporną działkę i jej położenie wraz z granicami i zaznaczeniem, iż jest wykorzystywaną jako droga. Biegły wskazywał na istnienie w zbiorze dokumentów map również sprzed wojny, które również uwzględniają przebiegającą drogę i jej położenie. Zatem data założenia księgi wieczystej dla nieruchomości opisanej i udokumentowanej w ewidencji gruntów i budynków nie ma znaczenia dla stwierdzenia istnienia wydzielonej działki i jej położenia również w zakresie szczegółowych granic. Zarzut oparcia zatem rozstrzygnięcia na dokumencie w postaci założonej po 2000 r księdze wieczystej jest bezprzedmiotowy. Nie ma bowiem znaczenia, w którym momencie dla nieruchomości została założona księga

wieczysta. Wpisy w tym zakresie w księdze wieczystej stanowią odzwierciedlenie wpisów w ewidencji gruntów i budowli.

Zaskarżone rozstrzygnięcia opiera się na odpisach z ksiąg wieczystych – stanowią one źródło wiedzy o stanie prawnym nieruchomości oraz jej opisie ale nie stanowią jedynej podstawy. Rozstrzygnięcie opiera się również na dokumentach, jakie w zasobach geodezyjnych i kartograficznych odnalazł biegły powołany w sprawie - wskazujących na istnienie wyodrębnionej działki nr (...), która była przedmiotem uwłaszczenia na rzecz Gminy i następnie podziału. Z pewnością sporna działka nie stanowi wewnętrznej drogi w obrębie siedliska jak wskazują uczestnicy postępowania. Nie wskazują na to zapisy ewidencji gruntów i budynków.

Rozróżnienie jakiego dokonują apelujący kategorii, do jakiej miałyby należeć sporna droga nie ma znaczenia dla oceny jej przebiegu i konieczności rozgraniczenia.

Nie można również oprzeć rozstrzygnięcia jak wskazują apelujący na treści art. 5 k.c. i zasadach współzycia społecznego, stanowią one bowiem ewentualne kryterium w granicach przewidzianych treścią art. 153 k.c. tzw. innych okoliczności, ale jedynie w ostatniej kolejności, gdy nie można ustalić stanu prawnego gruntów i ostatniego spokojnego stanu posiadania.

Mając powyższe na uwadze apelacja podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

(...)